

hvorvidt man kan forestille sig, at sundhedspersonale kan blive retligt ansvarliggjort for ikke at have gennemtvunget en organdonation på grund af de pårørendes ønske. Hele den diskussion af den konflikt, der kan komme mellem pårørende og sundhedspersonale, mener jeg overhovedet ikke er løst med forslaget. Derfor mener jeg, der ligger et meget stort arbejde forude, hvis man skal nå frem til at få lavet et forslag, der kan gennemføres i den her sammenhæng.

Tove Videbæk (KRF):

Et familiemedlems død er altid et familieanliggende. Og mindet om det afdøde familiemedlem påvirkes meget af, om familien har mulighed for at tage afsked med deres kære på en ordentlig måde. Oplevelsen af en værdig død betyder meget for de pårørende.

Derfor er det også rimeligt og vigtigt, at de pårørende er indstillet på at leve med den afgørelse, som en afdød har truffet, enten det drejer sig om, at afdøde har besluttet at donere organer, eller afdøde har besluttet sig for ikke at gøre det. Ethvert menneske er i sin fulde ret til at disponere over såvel egen krop som egne organer.

Derfor bør det være den enkeltes suverænt selvstændige beslutning, om vedkommende vil donere organer eller ej. Hvis et myndigt menneske har skrevet under på at ville donere sine organer, skal denne underskrift regnes for lige så bindende som en underskrift i et testamente. Et testamente kan ikke uden videre omstødes af de efterladte. Et testamente vedrørende organer bør heller ikke kunne omstødes, men bør respekteres som afdødes sidste ønske, som afdødes testamente.

Samtidig med at mennesker melder sig som organdonorer, bør de selvfølgelig opfordres til at orientere og forberede deres pårørende, informere dem om, hvordan sagerne står, således at de pårørende ikke bliver forskrækkede og får lagt yderligere tyngde på den byrde og den sorg, som de føler i forbindelse med en pårørendes dødsfald.

Jeg er da også sikker på, at hvis et familiemedlem fornemmer, at resten af familien er imod eller bedrøvede over vedkommendes beslutning om at være organdonor, så vil vedkommende overveje sagen igen af hensyn til familien og herefter beslutte enten at stå fast og skriftligt melde sig som donor eller ombestem-

me sig. Familie og pårørende vil da være informeret og kan forberede sig på situationen.

Her vil jeg så tilføje, at jeg er enig med forslagsstillerne, for så vidt angår det skriftlige tilsagn, men et mundtligt tilsagn mener jeg derimod ikke at vi kan bruge til noget som helst i denne forbindelse.

Vi mener, at kun myndige mennesker, der medvidende, bevidst og ved deres fulde fem har besluttet sig for og skrevet under på, at de ønsker at donere deres organer, bør bruges som organdonorer. Med dette fritager man nemlig også pårørende for den traumatiske situation, det må være ved et dødsleje at skulle tage stilling til, om et døende familiemedlem, en far, en mor, en søn, en datter, skal være organdonor.

Man kunne også forestille sig situationer ved dødslejer, hvor familiemedlemmer ville være uenige og ved dødslejet ligefrem skændes frem og tilbage om forskellige meninger og om, hvis mening der er den rigtigste.

Disse tilfælde ønsker vi helt at eliminere og skåne familien for ved at sige, at kun vedkommendes eget skriftlige tilsagn kan regnes for et tilsagn om at være organdonor.

Så Kristeligt Folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at den enkelte selv bør træffe den endegyldige beslutning, som skal respekteres, og derfor kan Kristeligt Folkeparti støtte beslutningsforslag nr. B 47.

Tom Behnke (FRI):

Ved behandlingen i sidste folketingssamling af et lignende forslag fra de samme forslagsstillere gav stort set alle partier ved den lejlighed udtryk for, at det egentlig var meget bedre, hvis det var sådan, at man kunne diskutere det forslag, som jeg havde fremsat tidligere. Derfor er jeg glad for, at når vi er færdige med denne debat, kommer vi til det forslag, som jeg har fremsat tidligere, og som er lidt mere omsiggribende, om jeg så må sige.

Men nu er det jo beslutningsforslag nr. B 47, vi behandler, som, om jeg så må sige, også er en del af mit forslag, og derfor støtter vi i Frihed 2000 naturligvis forslaget. Vi er i den slags spørgsmål frit stillet, men vi støtter alle forslaget.

Udgangspunktet er for mit vedkommende, at det i mit tilfælde er min krop, vi taler om, og hvis jeg bestemmer mig for et eller andet med hensyn til organdonation, mens jeg er i live, så er det min klare opfattelse, at så har alle andre at respektere den beslutning, jeg har truffet,